

ara !!

barcelona, 19 de març del 1936

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

Ordre, Serenitat,
Disciplina...

I els enemics endavant!

any I - núm. 7

redacció i administració: ronda de sant pere, 70, pral.

preu, 20 cèntims

EDITORIAL

EL PUNY ENLAIRE

La premsa il·lustrada de Madrid ha reportat aquests dies testimonis indiscutibles de la grandiositat dels actes esquerrans que ha presenciats la capital de la República. Entre les fotografies que han passat pels nostres ulls, una particularment ha atret la nostra atenció. Fou presa durant l'acte de la Monumental madrilenya. Hi apareix, darrera la vídua del màrtir Sirval, el president de la Generalitat. Lluís Companys correspon a la demostració d'afecte que se li tributa en aparèixer a la llotja presidencial amb la salutació proletària: el puny clos, enlaire.

sovint han ingressat al partit molt temps després de la seva fundació? Certament que no; però com que alguns segueixen prenent-ho, subratllem i celebrem el puny enlaire del president Companys, que amb aquest gest oportú i la seva autoritat indiscutible sembla que hagi de posar punt a la xerrameca pertorbadora d'alguns que encara no s'han adonat del que és i significa el partit on militen.

Precisament el que enganya als qui ens serveixen un Macià a la deriva des de l'Assemblea de Sant Andreu a la Conferència d'Esquerres és que Macià fou el cap de la nova organització sense deixar d'ésser-ho d'"Estat Català". Si el cap visible d'Esquerra Republicana hagués pogut ésser un altre polític i Macià hagués seguit essent, com ho fou, el cap d'"Estat Català" dins Esquerra Republicana ho haurien entès des del primer dia.

Macià sabia bé quins compromisos acceptava en entrar amb les seves Joventuts d'"Estat Català" a formar part d'Esquerra Republicana. Sabia bé que no les fonia dins la nova organització. Les següent dirigint i a ningú se li acudí mentre Macià visqué reclamar que es convertís en aquella pasta uniforme a la qual en hem referit.

Ah!, però tampoc no pretengué mai Macià que tots els altres militants d'Esquerra Republicana acceptessin l'ideari d'"Estat Català". Era evident que els altres sectors del partit no podien subscriure'l, i Macià no era d'aquests que neguen l'evidència, i a més era lleial als compromisos contraets amb les forces que integraren Esquerra Republicana. En tenia prou amb què tots els militants del partit fossin fidels al programa que havien acceptat.

Havia de desaparèixer Macià per a que sortissin uns militants obtusos a pretendre que el que ell, amb tot i ésser Macià, no havia exigit mai dels sectors del partit que no pertanyien a "Estat Català", pot exigir-se ara a les nostres Joventuts, no sabem en benefici de què ni de qui.

A aquests militants retardats—retardats perquè acostumen a ésser dels darrers arribats, i retardats perquè demostren una especial dificultat a entendre com i perquè funciona el partit d'Esquerra Republicana—el puny enlaire del president Companys, si és que l'han observat, ha d'haver-los omplert de sorpresa.

Primer, perquè, hermètics com són, no acostumen a ésser dels més ben disposats a adonar-se que les joves promocions, dins Esquerra Republicana i fora d'ella, arriben a la lluita política precisament amb el puny clos enlaire i duent al cor tot el que aquest gest simbòlic suposa.

I segonament, que sense fer mancament als principis del partit, ni a la lleialtat deguda i exigible a tots els militants, poden ambicionar-se unes solucions socials, nacionals i polítiques molt més enllà del programa mínim que, avui, tots ens havem compromès a servir.

Per un motiu i per l'altre, les Joventuts d'esquerra "Estat Català", saluden, coincidint amb el gest de Lluís Companys, com ell, a tota la massa proletària, amb el puny clos i enlaire!

EL PUNY ENLAIRE...!

El president Companys, saluda el proletariat madrileny. Davant d'ell la vídua del màrtir Sirval.

(De «Crónica», del 8 de març 1936).

Si ho subratllem, no és per admirar-nos-en. Podrà sorprendre a alguns que el cap d'Esquerra Republicana saludi la multitud amb el gest propi als militants de les organitzacions classistes obreres. A nosaltres, no. Veterà de les lluites proletàries, sempre hem cregut que'l President Lluís Companys anava a l'avançada d'Esquerra Republicana.

Si ho subratllem, és perquè ningú es pugui escandalitzar ja de trobar dins el partit sectors extensos—segurament una majoria—que no comparteixen els escrúpols restrictius que alguns militants s'entesten a pregonar.

Cal avar-se a considerar Esquerra Republicana, no com cada militant particularment la voldria, sinó tal com realment és. O sigui, com una coincidència de forces distintes unides per a la realització d'un programa comú. Als uns, aquest programa pot satisfer-los plenament. D'altres, un cop aconseguit, poden voler superar-lo. L'important és que tots hi siguem lleials mentre el duem a la pràctica, puix que entre tots l'hem elaborat i tots l'hem acceptat lliurement. Unió i acció comú en el que ens acosta; llibertat i comprensió en el que ens separa. Tal fou, i no de renunciament de les pròpies conviccions, la bandera que aixecà Macià en la Conferència d'Esquerres l'any 1931, i aquesta, i no una d'intransigències, fou la que acceptà i manté Esquerra Republicana.

Es per això que acullim amb emoció l'afirmació que suposa el puny alçat del nostre president saludant els proletaris de Madrid. No és un gest impremeditat; ni ningú suposarà que Lluís Companys ignora la seva significació estrictament proletària. És evident que Esquerra Republicana no està definida com ho estan les Joventuts d'"Estat Català"—ja d'abans de la Conferència d'Esquerres—com a organització política classista, proletària. Però també és evident, i el gest de Lluís Companys ho confirma, que caben perfectament dins Esquerra Republicana sense que hagin de renunciar per res al seu ideari.

Podria ésser d'altra manera, si amb aquest ideari, i amb Francesc Macià al front, acudiren a la Conferència d'Esquerres i fundaren, amb les forces afins Esquerra Republicana? Poden discutir-ho militants que

Radiquen aquests militants—generalment, de darrera hora—que és indispensable per a la fortitud del partit fondre les característiques de cada un dels sectors que l'integren i reduir-los a unes de comunes, que serien naturalment les que a ells els plauen més. Voldrien convertir-nos a tots en una mena de pasta uniforme, més agradable al seu paladar que la diversitat i la mútua comprensió que permeté la creació i ha fet la força d'Esquerra Republicana. És rar que elements que sustenten unes semblants concepcions hagin cercat aculliment en un partit que té com a objectiu en tots els ordres les solucions federatives, es un criteri impropri de polític ben dotats, que ens recorda aquell comte-duc d'Olivares que volia reduir tots els pobles peninsulars als usos i costums de Castella. Fracassà el favorit de Felip IV perquè els fets eren més forts que seus propòsits; i els seus imitadors de dins Esquerra Republicana fracassaran perquè pretenen ignorar fets evidents, que constitueixen la pròpia història ben recent i ben gloriosa del nostre partit.

Obliden com i per què nasqué Esquerra Republicana?

Nasqué amb una finalitat ben concreta: la de constituir un bloc revolucionari per a tombar el règim monàrquic, consubstancial amb l'opressió de Catalunya i l'explotació dels proletaris, amb el militarisme, amb la clericalia, i amb la podridura de tot l'engranatge de l'administració pública.

Calia fixar uns punts de coincidència i un programa d'acció. Per a això se celebrà la Conferència d'Esquerres i per això nasqué Esquerra Republicana. Amb un programa comú a tots; però que per a molts era un programa mínim. Vol dir això que les forces que pactaren renunciaven, en el que no s'oposés al pacte, a l'ideari que fins aquell moment havien defensat? Qui pot suposar-ho?

Pot suposar algú que Francesc Macià, que aglutinà aquelles forces amb el seu considerable prestigi, renunciava a l'ideari proclamat poques setmanes abans a l'Assemblea de Sant Andreu, d'on sortí "Estat Català" com a partit polític de classe, pel fet que coincidís en uns punts determinats amb els representants de les altres forces que acudiren a la Conferència d'Esquerres?

EL POBLE ESTÁ ATENT I VIGILANT

DEPURACIO I RESPONSABILITATS

Honradesa política? Avantatge?

Són molts els homes que anaren a engruixir els rengles d'Esquerra Republicana procedint d'altres camps i d'altres escoles que, per cert, no engranaven massa bé amb els principis bàsics d'Esquerra.

Però aquells homes tingueren molta perspicàcia, puix que no tan sols foren ben rebuts dintre de l'Esquerra sinó que escalaren els millors llocs polítics i obtinguérem les màximes preferències. Conseqüència lògica d'això ha estat, el que aquests mateixos homes que avui haurien de sentir-se agraïts de l'afalac amb què se'ls ha tractat, rebutgen i menyspreen la convivència política amb la resta dels militants i s'han tancat dins d'un clos que podíem dir-ne de classe privilegiada.

Homes d'aquests, també en vingueren al camp d'«Estat Català» i per a situar-se, no tingueren prejudicis en acceptar l'escalaf dels nostres Casals, acollint-se a l'ideal sagrat de la nostra bandera estrellada i avui que ja han pujat (no precisament per l'excés de

massa encefàlica que ells es vanten de tenir) sinó gràcies a la preponderància del nostre «Estat Català», avui, que ja tornen a ocupar els llocs representatius, procuren separar-se i refusen de definir-se perquè com a bons *intellectuals* de la política, els interessa acostar-se al foc que més escalfi, procurant escamotejar les obligacions que moralment tenen contretes amb els militants dels Casals i així poder afavorir a qui els convingui per a *situar-se millor*, d'acord amb els principis de la seva escola...

El procedir d'aquests homes, doncs, és palesament immoral, però la culpa no és pas d'ells, sinó que és de les organitzacions o dels Casals que els han encimbellat i això precisament és el que «Estat Català» ha de procurar que no passi mai més i que tant l'organització en general com els Casals en particular, ajudin i empenyin aquells homes que tinguin, en quant a ideari, una solvència reconeguda.

«SAREX»

Prou provocacions

Els seguidors del nen Primo de Rivera, ha afegit al seu brillant historial d'actes vandàlics l'atemptat frustrat contra el destacat militant del Partit Socialista Espanyol, Giménez d'Asúa. Com si el 16 de febrer no s'haguessin guanyat les eleccions a Catalunya i a Espanya, pesi a tots els baixos procediments emprats pels reaccionaris per tal d'impedir-ho, els feixistes i monàrquics de totes menes segueixen escarnint el poble i provocant-lo amb una inconsciència que es pot qualificar de suïcida. L'altre dia era un capellà i uns amics seus disparant contra una manifestació del Front Popular a Torreveija; no fa molt una altra manifestació a Madrid... I tots aquesta actes de provocació dels monàrquics i feixistes han tingut la seva culminació en l'atemptat contra Giménez d'Asúa en el que ha resultat mort, en el compliment del seu deure, l'agent de policia que acompanyava el catedràtic socialista, sota les bales dels covards assassins de la «Falange Espanyola».

Cal acabar d'una vegada amb aquestes provocacions. Cal declarar el feixisme fora de la llei, destruir els seus quadres, castigar durament, inexorablement, els actes dels senyors feixistes freqüentadors dels cabarets i dels prostíbuls, aniquilar-los, desarmar-los i impedir pels procediments que calguin que puguin seguir la seva obra d'assassinats, de vilesses i de matonisme. Cal demostrar-los-hi que contra el feixisme hi anem tots els ciutadans que tenim clara la consciència i la intel·ligència, fer-los comprendre, de l'única manera que ells saben comprendre les coses, que no estem disposats a que ens segueixin injuriat, desafiant i assasinant i també que si persisteixen en aquesta tàctica, caldrà contestar-los amb el procedir que es mereixen. Ara sabem ben bé sense cap dubte, qui foren els autors de la crema de la tomba de Francesc Macià. Ara tenim la seguretat absoluta de que ningú més que els criminals feixistes cometéren aquell acte vandàlic que, com l'actual,

provocà una reacció formidable contra els representants autèntics del senyoriisme decadent i de la xuleria covarda. Ningú més que ells, autors també de les provocacions als catalans a la Rambla i a la Universitat amb la venda d'aquest libel canalla que es diu «Presente», sota la tolerància i l'aquiescència de la policia del senyor Duclou. Ningú més que ells, autors de les agressions a Madrid i altres llocs, de les agressions als militants dels partits d'Esquerra. Ningú més que ells segueixen les doctrines d'aquest subjecte, instigador de l'atemptat personal contra el digne Comandant Farràs, que s'anomena Primo de Rivera i que s'atmagà durant tots els dies que Farràs estigué a Madrid, temerós de que li demanés explicacions sobre la seva conducta i les seves paraules.

Són tots aquests actes i molts altres que no recordem ara, els que exigeixen una justícia ràpida i exemplar, sense defallences, que podrien semblar covardies i sense respecte de cap mena per aquestes idees que no el mereixen pas. I si els magistrats encarregats de jutjar aquests malfactors arribessin, que no és impossible, a alliberar-los per «manca de proves», destituir-los fulminantment i revisar el procés. Només una acció continuada de la policia pot fer desaparèixer aquests delinqüents enquadrats a la F. E. i organitzacions similars. Per ara, i mentre no siguin tornats a Catalunya els serveis d'Ordre Públic, no podem demanar res més. Quan els serveis estiguin novament a les nostres mans, podrem exigir, si cal, que a Catalunya sigui més implacable i dura l'actuació contra ells. En aquesta època de transició no podem més que demanar al Govern espanyol que a tot arreu es porti a cap aquesta política d'ordre públic que les provocacions feixistes fan necessària. No fer-ho, seria defraudar el poble que desitja l'acabament de tots els monàrquics i feixistes enemics del règim. El Govern espanyol, doncs, té la paraula.

WORKER

En el nostre comentari de la setmana passada posàrem de relleu la necessitat inajornable de què, dins els nostres primers organismes autònoms de Govern s'anés a una depuració ràpida i a fons de tota la burocràcia oficial. Demanàvem que funcionés amb tot el rigorisme necessari i amb tota l'autoritat que dóna el saber que es lluita per l'ideal, a una comissió depuradora secreta que en termini brevíssim elevés al Govern els dictàmens necessaris per a saber si s'havia o no complert amb el seu deure, per part d'alguns, bastants per dissort, dels funcionaris de la Generalitat.

No creiem que la nostra crida de la setmana passada tingui ressò dins els alts òrgans del poder de la Catalunya autònoma. El que si podem assegurar és que en el que va de setmana s'han rebut a la nostra redacció una pila de felicitacions per la campanya iniciada en pro de la depuració dels nostres primers organismes autònoms. Són innumbrables les lletres que rebem encoratjant-nos per a continuar la campanya tot just iniciada. I tots els, funcionaris, ens diuen que cal activar-ho això, que cal que arreu de la Generalitat es faci una feina de depuració ràpida i sense contemplacions vers aquells que, sense recordar-se de les seves campanyes d'abans, durant l'ignominios règim transitori, feren i desferen a favor seu i en contra, gairebé sempre, dels interessos de la Generalitat, dels funcionaris, i del que és més gran encara, de Catalunya.

I això és el que ens ha esperonat en la nostra tasca. Nosaltres volíem únicament donar un toc d'atenció als Governants de Catalunya referent a aquest gran problema. Volíem únicament que es donessin compte de que no tot estava com abans del 6 d'Octubre. Que hi havia homes que havien resultat traïdors a la seva anterior actuació i a l'ideal que deien defensar. Que hi havia gent rastrea que tot ho feia per a lograr càrrecs o remuneracions extraordinàries. Que hi havia... per què continuar si mai no acabaríem?... individus sense escrúpuls que tant aviat estan a l'una «banda» com a l'altra» dels que lluitaren per coses tan diverses i contràries com són el Feixisme i la Democràcia...

★

A la Generalitat, com deiem en el nostre comentari anterior, són molts, moltíssims els que cal «depurar». Són molts els *senyors caps* que aprofitant-se de la illegalitat manifesta en què es vivia, es feien fer concursos a mida, nomenaments irregulars i il·legals... i altres per a l'estil. I així veiem com un tal senyor Cunill és ascendit al càrrec més elevat d'una corporació, el de Secretari general, ressuscitant una categoria que el Parlament autònom havia abolit per innecessària...

Veiem com el senyor Pelegrí, fa fer un concurs a la Casa de Caritat per tal de que el seu fill pugui ésser nomenat Cap de Negociat. I fa, que en aquesta convocatòria, es declari mèrit preferent l'haver prestat

serveis a l'oficina de la qual ha de dependre el Cap que sigui nomenat, per quant el seu — a qui després li assignen la plaça condesprés de la revolució d'Octubre la cèlebrada — feia *uns dies* que hi treballava.

Veiem que un tal senyor Pérez, de la Caixa de la Generalitat, organitza, pocs dies després de la revolució d'Octubre la célebre «subscripció pro-víctimas del deber» obligant els funcionaris a contribuir-hi amb un dia d'haver i amenaçant-los si no hi volen contribuir amb una sèrie de represàlies que fa posar la pell de gallina al més valent...

Veiem que al Departament de Treball, el Dr. Pou, Jodori, Assensio i altres, fan tots els possibles per a poderar-se dels càrrecs de comandament i augmentar d'aquesta manera la seva consignació saltant per damunt de disposicions vigents i per damunt, també, de la voluntat que dins l'administració havia d'ésser sobirana, de la unanimitat dels funcionaris del Departament.

Veiem que a la Presidència, el senyor Manuel Zaragoza, que abans d'octubre estava sempre a punt d'alabar i respallar al President Companys, després, amb el Coronel de la Generalitat, amb Portela, amb Pich i Pon, amb... tots ha estat respallant-los per tal de lograr ésser Cap de la Secretaria de la Presidència, càrrec del qual la comissió depuradora de què parlarem en el nostre comentari anterior al foragitat per creure que no era digne de seguir allí en aquell càrrec de confiança.

Veiem que a tots i cada un dels Departaments de la Generalitat hi ha individus que han fet tant o més que els que més amunt hem relatat i els quals, si convé, també direm.

★

Davant d'això, davant d'aquesta rastrea immunda, nosaltres no podem per menys que demanar la formació amb tota la urgència possible, d'una *comissió depuradora secreta* que tingui cura, en el més breu termini possible de dictaminar sobre tots i cada un dels casos dels funcionaris de la Generalitat que han trait o bé no han sapigut, ni han volgut, comportar-se amb la correcció i amb l'alta de mires que és necessària.

Que s'examinin les actituds de tots. Que es depurin les responsabilitats de cada un i que, en definitiva, el Govern dicti les mesures pertinents i les sancions que en *estricta justícia nacional* es mereixen, tota aquesta gent que, a l'empar de la llei del 2 de Gener, han estat campant tot aquest temps per la Generalitat, i se'ls demani també les responsabilitats a què hi hagi lloc i s'hagin fet mereixedors.

Ho farà el Govern? S'atrevirà a fer-ho? Voldrà d'una vegada, mostrar-se enèrgic amb els enemics de dins i de fora i dictar les resolucions oportunes per a portar a la pràctica tot el programa del nostre Partit i del Front Popular?

Nosaltres així ho desitgem.

PERE MORA

Rojas, el carcelari

Un prec cal que fem, avui, des del nostre setmanari, i dirigit per primera vegada a una autoritat de fora de la pàtria catalana. Aquest prec que ens surt de l'ànima, aquest prec angoixós que aquí volem llançar va adreçat al Ministre de Justícia i al Director General de Presons, els dos de la República Espanyola.

Fa temps que a la presó de Barcelona hi ha un home fatídic, hi ha un home que els catalans no podem, per més temps, permetre continuï al front de la Model... de trista recordança.

Rojas, el director de la Presó Model de la ciutat de Barcelona, cal que sigui traslladat a un altre punt, cal que sigui tret de la nostra ciutat, puix que el seu sol nom ja és una provocació, ja és una amenaça per a les forces nacionalistes i polítiques de la Catalunya autònoma.

La seva actuació dins de la Presó Model de Barcelona no cal pas que la relatem. La majoria dels nostres lectors, per no dir tots, saben de la manera ignominiosa i bàrbara com són tractats els presoners que van a caure a les seves mans. Saben, uns per haver-hi estat i altres perquè companys estimadíssims els ho han relatat, com i de quina manera, Rojas el carcelari, tracta els detinguts.

I això no pot continuar així, cal posar-hi remei amb tota urgència, ja que d'altra manera semblaria que els òrgans del poder de la República Espanyola estan, encara, en mans dels agents del Vaticà que, durant dos anys, han desgovernat la Península.

Rojas, home de mentalitat Jesuítica, home anti-obrer per excel·lència, home antinacionalista en extrem, home de l'extrema dreta i aliat de tota mena de «señoritos pollos peras» no pot ni ha de continuar a Barcelona. Si el Ministre de Justícia, si el Govern creuen que no pot fer-se-li expedient, creuen que no poden fer res contra Rojas el carcelari, nosaltres des d'aquí, des d'ARA!! , òrgan de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», demanem sigui traslladat, i per tant tret de Barcelona, l'home que amb la seva actuació s'ha guanyat les antipaties unànims de tot Catalunya, i que tot el proletariat junt amb les forces nacionalistes, demana sigui castigat tal com es mereix.

Creiem que els organismes de poder de la Catalunya autònoma faran també gestions oportunes per tal que, per qui correspongui, sigui enviat ben lluny de nosaltres l'home fatídic batejat amb el nom Rojas el Carcelari.

A. ENSERT

Els còmplices de l'Straperlo han estat processats. Als autors, però, no els ha passat res. Resten inculpats Lerroux, Gil Robles, Salazar Alonso, Valdivia i Benzo, Vaquero i Pich i Pon. Quina farsa! Ciutadans, aixafem els lladres!

INCISOS MUNICIPALS

Ens podrien dir els organismes competents si els regidors d'Esquerra que componen l'actual Ajuntament estan supeditats a la disciplina d'Esquerra Republicana de Catalunya?

★

Ens podrien dir que ha acordat la Comarcal d'Esquerra de Barcelona-Ciutat referent a la forma de fer els nomenaments de nou personal a l'Ajuntament de Barcelona?

★

Ens podrien dir amb quina autoritat i seguim quines doctrines el senyor Vicenç Bernades obre un concurs per a nomenar quatre nous bombers?

★

Ens podrien dir com han quedat els empleats municipals nomenats per les autoritats militars i straperlistes després del Sis d'Octubre? Què ha dictaminat la Comissió Competent? Ha passat ja un més, senyors comissionats!

★

Ens podrien dir quines mesures s'han pres a fi de bandejar dels llocs de Comandament de l'Ajuntament a tots els empleats sabotejadors constants de l'obra esquerrana i republicana dels representants del poble?

★

Hem de felicitar al Conseller rdor. d'Urbanització i Eixample senyor Duran Reynals representant d'Acció Catalana, perquè immediatament de prendre possessió, el primer acord importantíssim (?) per a la ciutat ha estat l'anar a reformar les palmeres i els arbres del tros de l'Avinguda del 14 d'Abril, comprés entre Urgell i la Rambla de Catalunya? Es una tasca meritíssima a la qual el proletariat de Barcelona quedarà eternament reconegut!

La gesta de Josep Costa

Josep Costa, el famós escalador, militant entusiasta de les nostres joventuts d'Esquerra «Estat Català», element d'indiscutible valua del Casal Nacionalista Obrer del Dte. Vié «Espartacos», diumenge passat, davant un gran nombre d'espectadors que l'acompanyaven i admiraven en la seva tasca pujà dalt el cim del «Cavall Bernat», el monolit montserratí, que, segons els monjos estava prohibit escalar.

La gesta de Josep Costa no cal pas que la glosem des del nostre setmanari. Tots els militants, a hores d'ara, han estat completament informats de tal com anà. Des d'ara, però, volem afegir la nostra felicitació mes sincera al company Costa, qui d'una manera tan digna i a l'ensem senzilla ha contestat als famosos monjos de Montserrat.

ELS GRUPS D'ACCIO DE «FALANGE ESPANYOLA» CONTINUEN PROVO-CANT ELS ESTUDIANTS NACIONA-LISTES.

ARMATS AMB TOTA CLASSE DE MATERIAL MODERN FAN EXHIBICIONS I PARADES SENSE QUE ELS ENCARREGATS DE VETLLAR PER L'ORDRE PUBLIC ELS DIGUIN RES. SERA NECESSARI QUE EL POBLE FACI JUSTICIA PER LA SEVA MA?

Amb l'Ordre Públic o sense Ordre Públic, el Govern de Catalunya té el deure ineludible de reposar immediatament els Agents de la Generalitat, o en darrer terme abonar-los els 12 mesos que se'ls deuen.

Anguera de Sojo

La setmana de 44 hores

Una de les primeres coses que portà a cap des del ministeri de Treball de la República, fou la derogació de la setmana de 44 hores que els obrers metallúrgics, després d'una lluita aferrissada contra els elements patronals, havien assolit. No cal que subratlem la monstruositat que representava aquesta mesura de l'ex-separatista Anguera de Sojo. Aquells obrers que havien vist fetes realitat les seves aspiracions, no podien en aquells moments, sota la censura i l'estat de guerra protestar contra la injustícia portada a cap pel ministre. I durant setze mesos els obrers metallúrgics sentien planar damunt d'ells, de la mateixa manera que ho sentíem els altres catalans, tot el pes de la violència i de l'escarni fets llei pels homes del nefast «bienni negre». — Els patrons metallúrgics, com els altres patrons dels diferents sectors obrers, es burlaven de tota llei i de tota base de treball establerta i acomiadaven obrers o rebaixaven jornals sota la protecció que els dispensaven des dels llocs de Govern de Catalunya i d'Espanya els cedistes i els lliguers.

Els metallúrgics que havien vist com gràcies a la setmana de 44 hores es reduïa l'atur forçós que hi havia en el ram, comprovaven que l'atur augmentava novament ja que amb 48 hores setmanals és evident que un treball que necessités per fer-lo 6 obrers, per exemple, amb les 4 hores d'augment de treball en necessitava només 5. — I la reacció que havia de produir la conducta

patronal es produí com no podia menys de succeir, encara que per raó de les circumstàncies que tots recordem prou bé, no arribés a fer-se palesa.

I així arribà el 16 de febrer amb la victòria dels partits republicans i obrers i el bandejament dels llocs de govern dels straperlistes, lligaires i cedistes. I aleshores els metallúrgics que havien vist atropellats els seus drets, demanaven l'aplicació de les bases de treball que hi havia abans del decret del renegat Anguera de Sojo i la reimplantació de les 44 hores. A Catalunya està encara pendent el plet entre els representants patronals i els representants obrers. Els patrons no tenen, per ara, l'esperit de transigència que haurien de tenir. Els costa de fer-se a la idea que les coses han de tornar a estar tal com estaven fins el dia gloriós del 6 d'Octubre. No creiem que aquesta resistència els serveixi de gran cosa. Martí Barrera, sembla disposat a resoldre el conflicte per si sol, si continua la posició falsa dels elements patronals disposats a sabotejar el règim. — I si Martí Barrera falla el plet per si mateix, podem tenir els patrons la seguretat que no serà pas fallat a favor d'ells. — El conseller de Treball farà honor a la seva història obrerista 100 %. Així ho esperem i amb nosaltres els germans del ram de la metallúrgia.

FRANCECS J. ZAMORANO.

Cal atendre les comarques

Catalunya torna a estar pel bon camí; ha passat ja la nit negra i torna a brillar el sol rogent de l'albada.

Al Govern del país hi ha uns homes que són portats per l'única voluntat del poble. Són homes dignes, treballadors honrats, que per damunt de tot estimen el país que els ha enlairat i els ha vist néixer. Ja han passat sortosament els Jiménez Arenas, els Pich i Pon, els Vilallonga... Ja han passat per a no tornar. El poble de Catalunya no és mesell i no oblidarà de cap de les maneres l'obra nefasta d'aquests senyors, col·laboradors dels «Straperlos i dels «Nombes».

Catalunya torna a estar en camí ascendent. Cap porta no li és tancada en l'esdevenidor gloriós. Es un poble que treballa i viu amb la joia del retrobament al cor i té uns governants que guien noblement els seus destins.

Ah! però, el camí no és gens planer. Catalunya puja i abastarà el cim per la formidable empenta que porta, però s'han de sortejar molts obstacles que hi ha entravesats, cal saber cercar les dreceres tenint cura de no caure als barrancs profundíssims que després costa de tornar a escalar.

Es per això que creiem que el Govern ha d'estudiar amb la màxima atenció tots els problemes procurant evitar amb disposicions oportunes que aquells es plantegin.

No seria pas dels menors el que es plantajava amb les comarques, cas que es tinguessin desateses. Cal evitar que s'arribi a confondre Catalunya amb Barcelona. Essent molt, la indiscutible i digníssima capital, no és tot. I àdhuc a la seva mateixa prosperitat convé l'enrobustiment i la prosperitat comarcal.

El Govern ha de prendre les mesures oportunes per tal que a les comarques, a tots els pobles de Catalunya s'hi estigui bé. Estar bé, per als obrers catalans, significa tenir treball.

Ja sabem que el Govern no pot pas fer miracles. Tampoc no els demanem. Comprenem que en les actuals circumstàncies per les quals travessa el món, portat al caos per l'egoisme capitalista, no són pas les més addients per a fer florir del no-res una època d'intens treball.

Però cal que les comarques se sentin protegides, vegin que es cerca solució a llurs problemes, que són molts i molt complexos els que tenen. En les indústries l'atur ha fet solc i s'ha de procurar donar feina als treballadors que en són víctimes; si no és possible en llur ocupació normal, obrint treballs amb obres públiques, que a Catalunya n'hi ha moltes a fer, malgrat ésser en aquest com en molts altres punts el país en millors condicions de la Península. Hi ha, a més, la repoblació forestal; les muntanyes que van quedant sense arbres, motiu de les inundacions amb el consegüent perjudici per les collites i fins i tot perill per a pobles sencers.

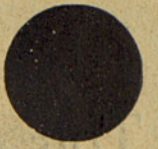
Moltes altres coses hi ha a fer. Ja hem deixat dit que a qui primerament interessa la prosperitat forana és a la mateixa Barcelona, puix que és on, en darrer terme, s'acullen els qui estan mancats dels mitjans per a guanyar-se la vida, augmentant així el nombre de parats a la capital.

Catalunya tota confia amb el Govern digno que mena actualment els seus destins. Estem segurs que no en sortirà decebuda.

GENIS VALLDAURA

Palafrugell, març 1936.

Els empresonats esperen la destitució del director de la Model, Rojas, més botxí encara que el tristament "Don Heraclio".

FIBLADES

La ignominiosa llei—si llei se'n pot dir—del 2 de Gener, ha estat abastament desfeta, i declarada inconstitucional, encara però, no sembla que la realitat ho demostrï.

★

Es d'una urgència immediata retornar al poble el que el poble demanà, en la data del 16 de febrer.

★

Per dignitat dels caiguts, i assassinats, volem justícia, no podem tolerar l'impunisme.

★

Els criminals de «Falange Española» detinguts darrerament a Madrid pels fets que ningú no ignora, han estat posats en llibertat, mitjançant una penyora en metàl·lic. Ja poden tornar-hi que no ha estat res!

★

Els fets demostren clarament que als governants d'esquerra no els ha servit de res l'escarment. Ordre, serenitat i disciplina!

★

Pressentim el que passarà a l'obertura del Parlament Espanyol. Ordre, serenitat i disciplina!

★

Legalitat i impunisme per als monàrquics, conspiradors de la República, als «straperlistes» vessadors de la sang del poble i de tots els que han comès horripilants destructions als rengles proletaris. En canvi als triomfants del 16 de Febrer «paciència».

Es així com se'ns porta a un altre 6 d'Octubre.

★

La victòria del 16 de Febrer clama realitats, fets i actuacions que la justifiqui, i no passivitats. JUSTICIA! Ferma i decidida.

El Pacte entre el Comitè Executiu de l'Esquerra Republicana de Catalunya i Estat Català, diu:

“A cada centre d'Esquerra hi pot haver una joventut d'Estat Català”.

Es respectarà el Pacte?

El volen trencar?

Diem això per què ens arriben notícies que alguns centres d'Esquerra expulsen o intenten expulsar als socis adherits a la Joventut.

Hi ha o no democràcia?

Hi ha o no lleialtat?

per CATALUNYA, ingresseu a les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

Cal recordar-los...!

Tots els militants del nostre partit han de tenir presents els principis bàsics d'Esquerra Republicana. Els reproduïm per tal que tots els tinguem en compte, àdhuc els diputats de nova promoció, i ningú no els ignori ni s'indisciplini al fer declaracions :

EL PARTIT DECLARA INVIOlable:

EL DRET A LA VIDA AMB PLENA SEGURETAT I DIGNITAT.

EL DRET A LA LLIURE EMISSIO I DIFUSIO DEL PENSAMENT PER LA PARAULA, L'ESCRITURA, EL CINEMA, LA RADIODIFUSIO O QUALSEVOL ALTRE PROCEDIMENT SENSE SUBJECCIO A LA CENSURA PREVIA.

EL DRET A LA LLIURE EXPRESSIO DE LA CONSCIENCIA I EXERCICI DEL CULTE.

EL DRET A L'ENSENYAMENT PRIMARI GRATUIT I OBLIGATORI.

LA LLIBERTAT DE TREBALL I EL DRET DE FRUITS DEL TREBALL.

LA LLIBERTAT DE LOCOMOCIO I ELECCIO DE DOMICILI.

LA INVIOlABILITAT DE DOMICILI, DE CORRESPONDENCIA ESCRITA, TELEGRAFICA O DE QUALSEVOL ALTRA CLASSE.

EL DRET DE PETICIO, DE REUNIO, ASSOCIACIO, MANIFESTACIO I VAGA.

LA IGUALTAT DAVANT LA LLEI.

EL DRET DE TOTS ELS HOMES I DONES MAJORS DE VINT ANYS A LA PARTICIPACIO EN EL GOVERN PER SUFRAGI DIRECTE I CAPACITAT D'ESSER ELEGITS.

CONSIDERA INDISPENSABLE PER A LA SOBIRANIA DE LA DEMOCRACIA :

EL REONEIXEMENT DE LA VOLUNTAT POPULAR EN LA FORMA QUE DETERMININ LES LLEIS COM A UNICA FONT DE DRET I ORIGEN EXCLUSIU I LEGITIM DEL PODER.

LA DIVISIO DE PODERS, EN LEGISLATIU, JUDICIAL I EXECUTIU; TOTS ELS SOBIRANS, INDEPENDENTS EN L'ESFERA DE LES SEVES ATRIBUCIONS I RESPONSABLES SENSE EXCEPCIO.

LA REPUBLICA COM A FORMA DE GOVERN; LES LLEIS FONAMENTALS SOTMESES AL REFERENDUM POPULAR.

LA PLENA AUTONOMIA DELS MUNICIPIS I DE LES COMARQUES, EN L'ADMINISTRACIO DE LLURS INTERESSOS PECULIARS I EN LA GARANTIA I DEFENSA DE LA LLIBERTAT I DE L'ORDRE.

ESTIMANT D'INDISCUTIBLE EVIDENCIA LA PERSONALITAT NACIONAL DE CATALUNYA PER LES CIRCUMSTANCIES HISTORIQVES, GEOGRAFIQVES, ECONOMIQVES I MES ENCARA PER LA VOLUNTAT INDES-

TRUCTIBLE DELS CATALANS, TOT RESERVANT AL POBLE CATALA L'US DE LA FACULTAT AUTO-DETERMINDORA, QUE LI COMPATEIX PER DRET PROPI, CONSIDERA L'ASSEMBLEA NECESSARIA PELS SUPREMS INTERESSOS DE FRATERNITAT UNIVERSAL I PARTICULARMENT PER RAONS D'ORDRE HISTORIC I GEOGRAFIC, LA FEDERACIO DE CATALUNYA AMB ELS ALTRES POBLES IBERICS.

DECLARA QUE UNICAMENT POT ESSER AQUESTA FEDERACIO AMB ELS POBLES IBERICS REGITS DEMOCRATICAMENT, PACTANT DIRECTAMENT AMB ELLS PER MITJA DELS SEUS LEGITIMS REPRESENTANTS UN COP ASSOLIDA LA LLIBERTAT DE CATALUNYA.

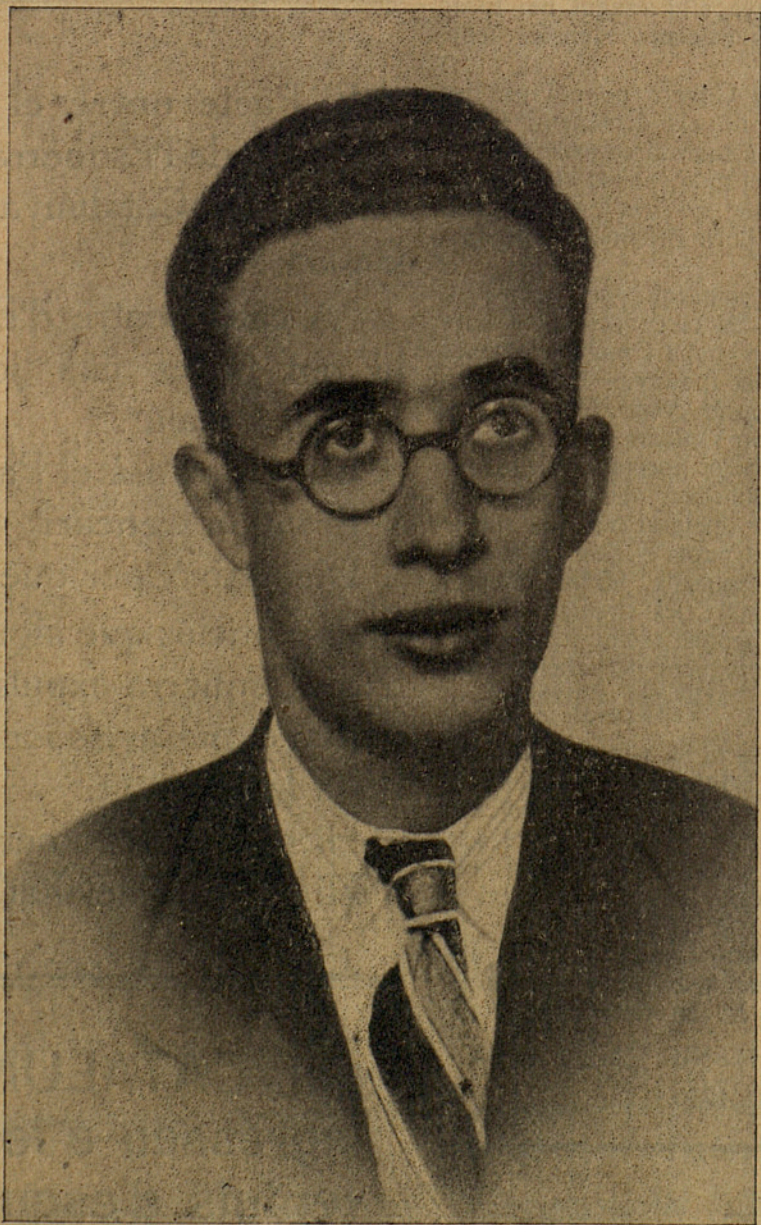
ENTEN QUE, ARRIBAT AQUEST CAS, L'ESTAT CATALA HA DE TENIR IMPRESCINDIBLEMENT A CARREC SEU L'ESTRUCTURA I REGIM DE LA VIDA ADMINISTRATIVA, ECONOMICA, POLITICA I SOCIAL CATALANA AMB LES FACULTATS QUE SEGUEIXEN :

MANTENIMENT I GARANTIA DE LA LLIBERTAT I DE L'ORDRE, JUDICI I RESOLUCIO DELS CONFLICTES ENTRE MUNICIPIS I COMARQUES, L'ORGANITZACIO DE LES MILICIES CATALANES SENSE INGERENCIA DEL PODER FEDERAL, EXCEPTE EN CAS DE GUERRA AMB L'ESTRANGER; LEGISLACIO SOCIAL, CIVIL I PENAL, EXCEPTUANT ELS CASOS DE DELICTES ANOMENATS FEDERALS, L'ORGANITZACIO DELS TRIBUNALS, AMB SOBIRANIA PLENA, EXCEPTUANT ELS CASOS QU EAFECTIN A LA CONSTITUCIO DE L'ESTAT FEDERAL; EXECUCIO DE LES SENTENCIES DICTADES PELS TRIBUNALS DE FORA DE CATALUNYA; IMPOST I COBRAMENT DELS TRIBUTS DE TOTA MENA, L'ORGANITZACIO DE L'ENSENYAMENT AMB TOTS ELS SEUS GRAUS; LA PARTICIPACIO EN ELS PODERS FEDERALS.

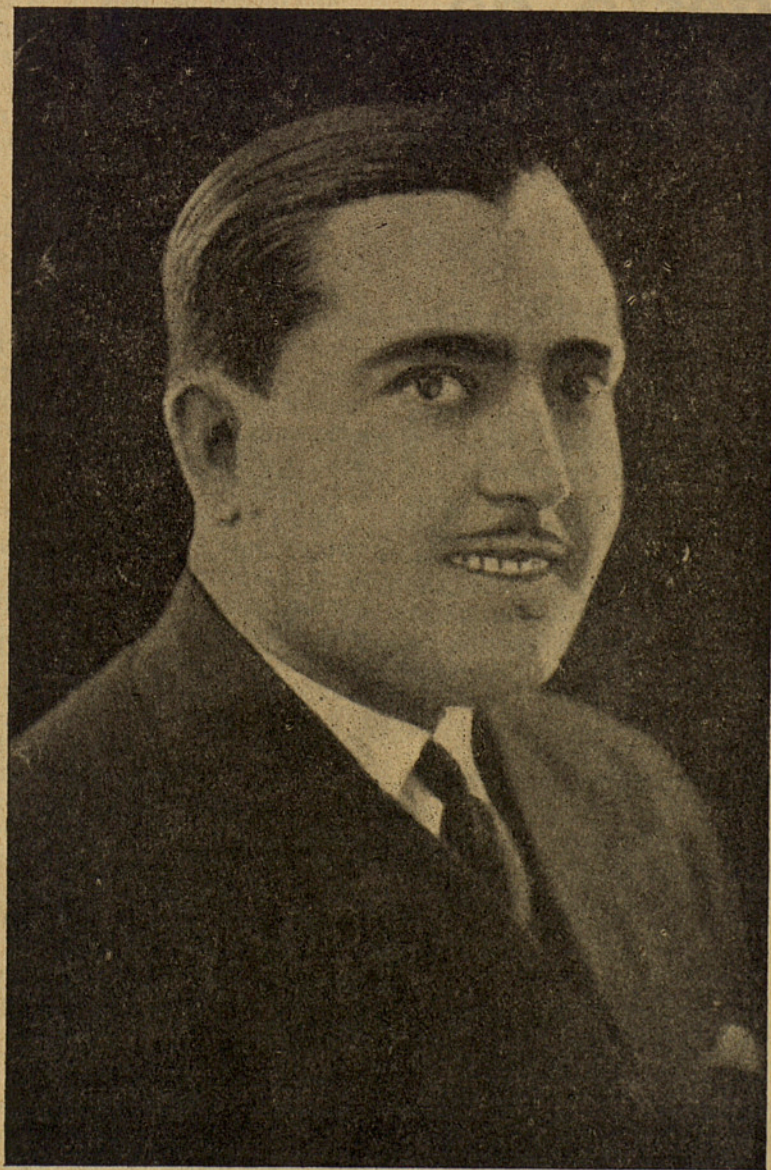
SERA RESPECTADA TOTA MINORIA NO CATALANA ESTABLERTA A CATALUNYA, LA QUAL GAUDIRA DE LA PLENITUD DE DRETS CIVILS I CULTURALS PECULIARS DE L'ESTAT A QUE PERTANYI.

CORRESPONDRA AL POBLE CATALA FIXAR LA SEVA DIVISIO TERRITORIAL, EN L'ORDRE ADMINISTRATIU I JUDICIAL, DELIMITANT LES FACULTATS AMB CRITERI DE MAXIMA LLIBERTAT.

Heus ací dos dels nostres millors militants morts en defensa de Catalunya

GUILLEM RAFART MARCO, CASAT, QUE MORI ALS 29 ANYS, PER LES BALES DE L'EXERCIT ENEMIC. TENIA UN PETIT COMERÇ AL DISTR. IV, I ELS QUE DONAREN MILERS DE PESSETES PER A «LAS TROPAS LEALES» DECLARAREN EL PACTE DE LA FAM A LA SEVA FAMILIA.

JOSEP DUCH, ANTIC MILITANT DE LA NOSTRA ORGANITZACIO, QUE AMB EL SEU CARÀCTER FRANC I OBERT S'HAVIA GUANYAT L'AMISTAT DE TOTS PER A LA SEVA VALENTA I DECIDIDA ACTUACIO.